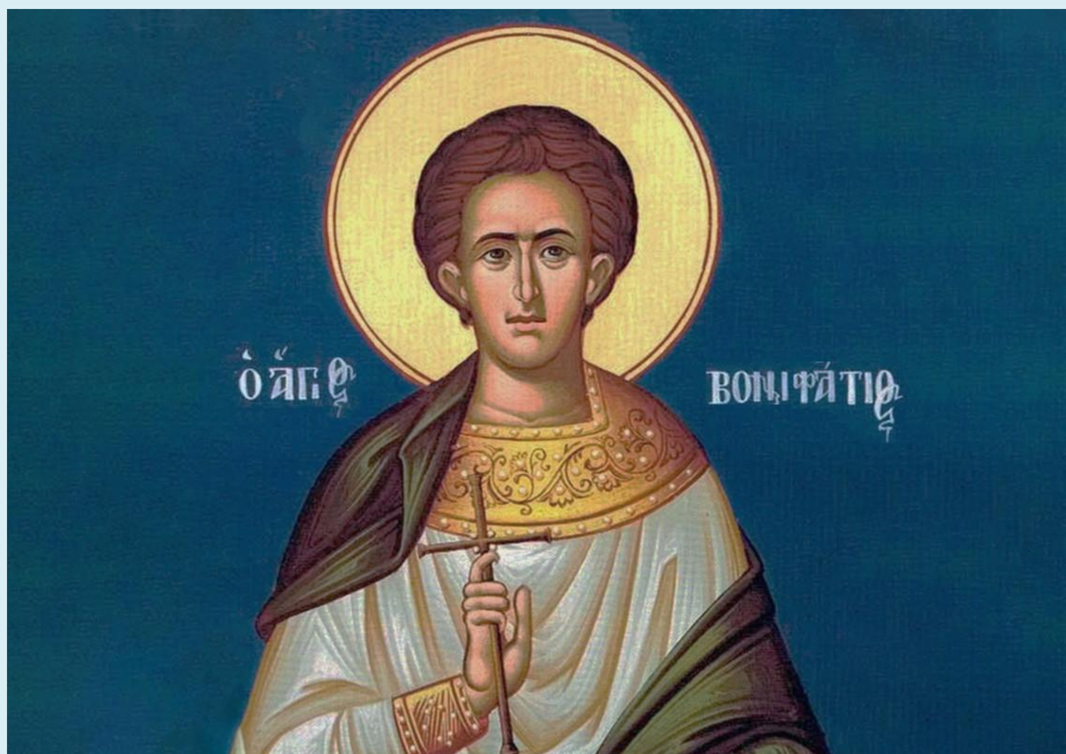
Acatistul Sfântului mucenic Bonifatie

(s.v. 19 decembrie / s.n. 01 ianuarie)

Sfântul mucenic Bonifatie şi Sfânta Aglaida, Roma (s.v. 19 decembrie / s.n. 01 ianuarie):

https://www.academia.edu/44772826/Sf%C3%A2ntul_mucenic_Bonifatie_%C5%9Fi_Sf%C3%A2nta_Aglaida_Roma_19_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-bonifatie-si-aglaida

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-bonifatie-si-aglaida

***

Materiale despre Sfântul mucenic Bonifatie şi Sfânta Aglaida:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Bonifatie-%C5%9Fi-Aglaida-(19-dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Bonifatie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Bonifa

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Alesule ostaş al lui Hristos, învrednicit de cununa slavei, cu moarte mucenicească te-ai izbăvit de moartea cea veşnică, de la întunericul păcatelor te-ai întors la lu-

mina cea pururea fiitoare; primeşte rugăciunile aduse în cinstea ta şi ne izbăveşte din cursele vrăjmaşului celui viclean, ca să-ţi strigăm cu bucurie: ***Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!***

Icosul 1

Înger luminos a stins focul chinurilor tale cu roua harului, ocrotindu-te mucenice Bonifatie, ca să nu pieri ca un păcătos cu haină murdară şi neîntors la Dumnezeu. ***Învaţă-ne să ne îmbrăcăm cu haina luminoasă a sfinţeniei şi din toată inima să-ţi cântăm aşa:***

Bucură-te, că viaţa pentru Hristos ţi-ai dat;
Bucură-te, că în suferinţe, pe El L-ai imitat;
Bucură-te, că spre Dumnezeu ochii ţi-ai aţintit;
Bucură-te, că voinţa în virtuţi o ai întărit;
Bucură-te, rob credincios al Domnului Hristos;
Bucură-te, că sfârşitul vieţii ţi-a fost sfânt şi frumos;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminat;
Bucură-te, că de ispitele lumii n-ai fost înşelat;
Bucură-te, că pe vicleanul şarpe l-ai făcut de ruşine;
Bucură-te, că ceata sfinţilor s-a bucurat de tine;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 2-lea

Văzând tulburarea lumii acesteia şi grijile vieţii, toate le-ai socotit ca praful, ridicând mintea la cele de sus, pătimitorule al lui Hristos, te-ai ridicat la înălţimea cunoaşterii de Dumnezeu, mărturisind tuturor pe Hristos Dumnezeu, şi acum chemi sufletele care pier în păcate ca să se pocăiască şi cu lacrimi de umilinţă să-I cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Mintea ţi-ai păstrat-o trează şi focul patimilor cu pocăinţă l-ai stins, Bonifatie minunate, de la apus la răsărit, de la Roma ai venit să suferi pentru Domnul Iisus, având gând sfânt ca să ţi se înmulţească harul, iar pe noi ne-ai adus în biserică să-ţi cântăm aşa:

Bucură-te, că patimile să le biruim ne-ai învăţat;
Bucură-te, că nădejdea mântuirii celor disperaţi le-ai dat;
Bucură-te, că deşertăciunea vieţii pământeşti o ai cunoscut;
Bucură-te, că suferinţele tale mai înainte le-ai prevăzut;
Bucură-te, a celor treji încuviinţare şi bucurie;
Bucură-te, a voinţei tărie celor neputincioşi;
Bucură-te, că prin tine de beţie ne izbăvim;

Bucură-te, că la Dumnezeu cu ajutorul tău revenim;
Bucură-te, al vindecărilor izvor nesecat;
Bucură-te, al minunilor tezaur pururi bogat;
Bucură-te, că ne înveţi mintea la Dumnezeu s-o ridicăm;
Bucură-te, că de păcate prin tine ne eliberăm;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 3-lea

Cu puterea milostivirii lui Dumnezeu ai fost înzestrat, fiindcă din povestirea vieţii tale noi aflăm cum, din mila lui Dumnezeu, mulţi păcătoşi se întorc la pocăinţă. Astfel, şi tu ai plăcut lui Dumnezeu şi, în locul morţii amare, ai căpătat Viaţa veşnică, deci învaţă-ne să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având acum veşnică bucurie în Lăcaşurile cereşti, nu ne părăsi nici pe noi păcătoşii, mucenice Bonifatie, cei ce locuim pe pământ. Noi, trudiţii şi împovăraţii, alergăm la tine; nu ne lăsa orfani şi neputincioşi, ci ajută-ne şi du rugăciunile noastre la Altarul cel ceresc, ca întru bucurie să-ţi cântăm:
Bucură-te, că pe semenii tăi ca pe tine i-ai iubit;
Bucură-te, că în păcate inima nu ţi-ai împietrit;
Bucură-te, că celor străini şi călătorilor le-ai slujit;
Bucură-te, că de aceea ţara de baştină ai părăsit;
Bucură-te, că ai învăţat mila pe orişice om bogat;
Bucură-te, că pe orfani şi pe văduve cu milă i-ai apărat;
Bucură-te, celor săraci milostiv apărător;
Bucură-te, celor asupriţi şi înjosiţi bun mijlocitor;
Bucură-te, că pe cei beţivi cu trezvie îi răcoreşti;
Bucură-te, că pe cei scăpătaţi de beţie la trezvie îi pofteşti;
Bucură-te, că pe femeile ce plâng le mângâi;
Bucură-te, că lacrimile lor la cer le duci tu întâi;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 4-lea

Viforul păcatelor nu te-a înecat, nici valurile patimilor nu te-a acoperit, mucenice al lui Hristos, ci te-ai întors la Domnul şi I-ai adus viaţa ca jertfă de mireasmă. ***Roagă-te ca şi noi, cei de pe marea vieţii, să ajungem cu bine la limanul mântuirii, cântând Mântuitorului:*** Aliluia!

Icosul al 4-lea

Auzind pilda Evangheliei, cum fiul rătăcit, cheltuindu-şi averea în ţară străină, în foamete şi-a venit în fire, s-a întors în braţele părinteşti, întru pocăinţă zicând: „Tată, greşit-am la cer şi înaintea ta”, aşa şi tu, mucenice, de la roşcovele păcatelor te-ai întors la Hristos. Noi, bucurându-ne de îndreptarea ta, îţi cântăm astfel:
Bucură-te, că foame grea în robia patimilor ai suferit;
Bucură-te, că de Hristos - Pâinea Vieţii ai flămânzit;
Bucură-te, că Sfântul Său Sânge ca hrană l-ai primit;
Bucură-te, că împreună cu slăviţii mucenici şi tu ai fost socotit;
Bucură-te, că pe aripile trezviei spre Dumnezeu ai zburat;
Bucură-te, că inima ta în sus ţi-ai ridicat;
Bucură-te, că, prin cruce, pe Domnul L-ai aflat;
Bucură-te, că ai căpătat a biruinţei cunună;
Bucură-te, că ai ştiut să lepezi frumuseţea lumii;
Bucură-te, a sufletelor noastre comoara cea bună;
Bucură-te, că te-ai dezbrăcat de păcatul întinăciunii;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 5-lea
Sângele lui Hristos ce a curs pentru noi, nevrednicii, şi sângele martirilor vărsat pentru Hristos ţinând în seamă Aglaida, ţi-a spus astfel: „Tu ştii cu cât de multe păcate suntem întinaţi şi la viaţa viitoare nu gândim. Eu am auzit de la un om credincios creştin că moaştele martirilor aduc mântuire şi că mucenicul este mijlocitor către Dumnezeu...”. Şi noi credem că tu eşti mijlocitorul nostru în faţa Domnului, căci împreună cu îngerii Îi cânţi Sfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Vedem şi înţelegem cum cuvintele acestea ale Aglaidei ţi-au răscolit sufletul şi te-ai hotărât la abstinenţă, mucenice Bonifatie. ***Ajută-ne şi nouă să-ţi urmăm ţie, ca să nu pierim în adâncul fărădelegilor***, ci cu bucurie să-ţi cântăm:
Bucură-te, că din somnul patimilor ca din moarte te-ai trezit;
Bucură-te, că din laţul păcatelor pe mulţi ai izbăvit;
Bucură-te, celor ce se îndoiesc de iertare, mustrare şi hotărâre;
Bucură-te, bucuriei fără margini, întărire;
Bucură-te, că ne chemi să ne înnoim în înfrânare;
Bucură-te, căci cu semnul crucii tai a patimilor vâltoare;
Bucură-te, că veşnică avere ţi-ai agonisit;
Bucură-te, că la muncă şi mântuire pe mulţi ai pornit;
Bucură-te, că a vinului veselie o ai părăsit;
Bucură-te, că rănile trupului ca un înger le-ai suferit;
Bucură-te, cel bătut, că L-ai mărturisit pe Hristos;

Bucură-te, că pentru El cu foc fript ai fost;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 6-lea

Mărturisitoare a închinării sfintelor moaşte a devenit Aglaida, stăpâna ta, mucenice al lui Hristos, când te-a trimis în Răsărit să aduci moaştele sfinţilor mucenici, care au suferit pentru credinţa în Hristos, ca prin ele să izvorască binecuvântare şi mântuire celor ce-i cinstesc pe dânşii. Dă-ne şi nouă de la Domnul mângâiere, ca să-I cântăm cântare îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucit-ai ca un luceafăr, cu viaţa ta, mucenice, jugul lui Hristos l-ai luat şi mântuire ai primit, căci evlavie fără Hristos nu putem avea. Cu rugăciunile tale învredniceşte-ne de lăcaşurile cereşti, ca să te lăudăm astfel:
Bucură-te, tabla legii lui Hristos, de Dumnezeu scrisă;
Bucură-te, că rugăciunile îţi sunt mireasmă nedescrisă;
Bucură-te, dreptarului credinţei, minunat stâlp;
Bucură-te, poruncilor Domnului, cunună de pietre scumpe;
Bucură-te, scara trezviei care la cer ne duce;
Bucură-te, de rana păcatului vindecare dulce;
Bucură-te, că de la Domnul ai primit har şi putere;
Bucură-te, că cu înfrânare ne înveţi să ţinem serbările;
Bucură-te, că ne izbăveşti de beţia de moarte;
Bucură-te, căci, cu lumina lui Hristos, omori ale noastre patimi;
Bucură-te, la viaţă nouă al nostru chemătorule;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 7-lea

Vrând să pleci din casa ta spre Răsărit, ai prezis sfârşitul tău, prea lăudate Bonifatie, zicând: „Cred că o să-ţi aducă, doamna mea, în loc de moaşte, trupul meu chinuit pentru Hristos”, tăinuind în suflet gândul că o să suferi pentru Domnul, căruia te rugai stăruitor. ***Întăreşte credinţa noastră, ca să fim gata totdeauna să suferim pentru dânsa, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Minunata şi slăvita ta îndreptare încă necrezând-o Aglaida, cugeta în sine, vrând să te învinuiască de păcatul hulirii, aşa ţi-a răspuns: „Acum nu-i de glumit, frate, ci fii evlavios, că ai să aduci moaştele sfinţilor. Domnul să trimită pe îngerul Său înaintea ta şi să-ţi îndrepte paşii cu milostivirea Sa”. Noi, văzând curăţia inimii tale, Sfinte Bonifatie, îţi cântăm aşa:

Bucură-te, al sfintelor moaşte cinstitorule;
Bucură-te, al cucerniciei de exemplu dătătorule;
Bucură-te, că de fărădelegi să ne ferim ne-ai poruncit;
Bucură-te, că de cele ce se bucură lumea te-ai ferit;
Bucură-te, marele nostru în toate ajutător;
Bucură-te, al cugetelor sfinte în taină păstrător;
Bucură-te, al celor ce se luptă cu păcatul ostaş apărător;
Bucură-te, al pocăinţei noastre bun mijlocitor;
Bucură-te, că Domnul ne iartă pentru rugăciunile tale;
Bucură-te, că în necazuri ne înveţi să avem răbdare;
Bucură-te, că a sfinţilor ceată de tine s-a minunat;
Bucură-te, că duhurile răutăţii le-ai gonit şi le-ai ruşinat;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 8-lea

Slujirea idolilor ai desconsiderat-o, sfinte mucenice şi, venind în Tars, nu ţi-ai plecat genunchii înaintea dumnezeilor străini, ci ai arătat o râvnă apostolească. De aceea, ***roagă-te pentru noi ca să avem aceeaşi dragoste fierbinte pentru Hristos, cântându-I Lui din toată inima: Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Aprins de o râvnă sfântă, nu puteai răbda hulirea de Dumnezeu, plin fiind de Duhul Sfânt, ai mustrat orbirea şi nebunia închinătorilor la idoli. Din pricina aceasta, împăratul cel păgân a poruncit să te bată cu bice, pricinuindu-ţi nenumărate răni. Deci noi te lăudăm aşa:
Bucură-te, îndrăzneţ mustrător al credinţei deşarte;
Bucură-te, că ai fost înarmat cu sfânta dreptate;
Bucură-te, că trupul ţi-a fost despuiat;
Bucură-te, că sufletul curat ţi l-ai păstrat;
Bucură-te, moştenitor al lăcaşurilor cereşti;
Bucură-te, că mustri pe cei ce înjură şi hulesc;
Bucură-te, că pentru Hristos atât de barbar ai fost biciuit;
Bucură-te, al grădinii Raiului pom frumos înflorit;
Bucură-te, că precum aurul în cuptor ai fost curăţat;
Bucură-te, că pentru Hristos ai fost lovit şi insultat;
Bucură-te, că lui Dumnezeu cu moartea-ţi ai plăcut;
Bucură-te, că sfârşit creştinesc şi mucenicesc ai avut;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 9-lea

Întreg te-ai predat Domnului, mult pătimitorule al lui Hristos, când necredinciosul împărat a poruncit să-ţi toarne în gură cositor topit şi fierbinte, atunci ai ridicat mâinile spre cer, rugându-te astfel: „Doamne Dumnezeul meu, Iisuse Hristoase, cel ce m-ai întărit să îndur chinurile cele amare de până acum, rămâi şi acum cu mine, uşurează-mi suferinţele şi nu lăsa să fiu biruit de vrăjmaşul cel viclean”. Cu aceasta inspiri iubirea lui Hristos şi nouă, celor ce cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Ritorii cei ce se credeau înţelepţi să ne spună cum de nu ţi-a ars gâtlejul cositorul topit ce ţi l-au turnat pe gură, şi nici alt rău nu ţi-a pricinuit, mucenice Bonifatie, deoarece tu ai cerut semn de la Domnul, că într-adevăr vei învinge pe chinuitorii tăi; şi acest semn ţi s-a dat, că toate torturile lor au rămas zadarnice. Minunându-se de aceasta, toţi au strigat: „Mare este Iisus Hristos, credem în Tine, Doamne!”. Deci şi noi te lăudăm, cântându-ţi:
Bucură-te, că prin tine credincioşii se întăresc;
Bucură-te, că de moarte năprasnică se izbăvesc;
Bucură-te, că în Hristos pe toţi i-ai mângâiat;
Bucură-te, că în suferinţă să ne rugăm ne-ai învăţat;
Bucură-te, că nu te-au putut birui chinuitorii;
Bucură-te, căci cu patimile te-ai luptat şi le-ai învins;
Bucură-te, că spinii păcatelor din tine i-ai ars;
Bucură-te, că de focul torturii nears ai rămas;
Bucură-te, de-a pururea viu, de chinuri răbdătorule;
Bucură-te, că necazul în bucurie ni-l prefaci, ajutătorule;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 10-lea
Vrând să fii mântuit, ai dorit ca până la sfârşit să suferi pentru Domnul, mucenice Bonifatie, rugându-L din toată inima astfel: „Doamne, Doamne, Dumnezeul meu, învredniceşte-mă de bunătatea Ta, ajută-mă ca pentru fărădelegile mele făcute în neştiinţă, să nu mă oprească vrăjmaşul în calea mea spre cer, primeşte în pace sufletul meu, socoteşte-mă cu martirii ce şi-au vărsat sângele pentru Tine, dar au păstrat credinţa până la sfârşit, şi împreună cu dânşii să cânt şi eu: ***Aliluia!***”

Icosul al 10-lea
Zid tare şi neînvins de vrăjmaş ai rămas până la sfârşit, mucenice al lui Hristos, că fiind decapitat, a curs îndată sânge şi lapte, încât văzând necredincioşii o astfel de minune, au început să slăvească pe Hristos, iar ţie îţi strigau aşa:
Bucură-te, că văzându-ţi chinurile, mulţi s-au întors la Hristos;
Bucură-te, că cu Belzebut, s-au luptat şi l-au biruit toţi;

Bucură-te, că sfârşitu-ţi a luminat minţile întunecate;
Bucură-te, că moartea-ţi învie conştiinţa celor în păcate;
Bucură-te, a păcătoşilor nepocăiţi aspră mustrare;
Bucură-te, a voinţei slăbite de beţie grabnică vindecare;
Bucură-te, a celor ce rătăcesc în noaptea neştiinţei înţelepţire;
Bucură-te, undiţă de aur, ce pescuieşti din păcat, la mântuire;
Bucură-te, că rugăciunile tale Dumnezeu ţi le-a auzit;
Bucură-te, că Împărăţia Cerurilor pe veci ai dobândit;
Bucură-te, că ai fost în porfira sângelui tău îmbrăcat;
Bucură-te, că în Lumină cerească acum petreci minunat;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 11-lea

Cântare neîncetată aduci Domnului, mucenice Bonifatie, lăudând pe Preasfânta Treime, pentru care ţi-ai dat viaţa, împreună cu cetele martirilor, ca şi noi să ne înfrumuseţăm sufletul cu virtuţi, ca pe o mireasă, pentru Hristos - Mirele ceresc, cântându-I sfântă cântare: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cu lumina iubirii şi după moarte ai strălucit, minunate Bonifatie, când prietenii tăi au aflat capul tău tăiat şi plângeau amar, zicând: „Robule al lui Hristos, iartă-ne păcatul nedreptei judecări şi a clevetirii fără noimă cu care ţi-am greşit...”. Atunci faţa ta s-a luminat ca şi cu nişte raze vii, arătând că le dai iertare. De aceea, noi cu dragoste îţi cântăm acestea:
Bucură-te, gura blândeţii şi a dulcii vestiri;
Bucură-te, locuinţă frumoasă a sfintei iubiri;
Bucură-te, că tu ai făcut Biserica să se veselească;
Bucură-te, că acum ai ajuns în cetatea cerească;
Bucură-te, cel întocmai cu apostolii, cu moarte de mucenic;
Bucură-te, zelos rugător către Dumnezeu, netemător de nimic;
Bucură-te, că deşertăciunile vieţii şi nelegiuirea ai mustrat;
Bucură-te, că de ispitirile vrăjmaşului pe mulţi ai scăpat;
Bucură-te, că tu aperi pe cei pe nedrept prigoniţi;
Bucură-te, candelă aprinsă în faţa Prestolului între sfinţi;
Bucură-te, că după poruncă şi pe vrăjmaşi i-ai iubit;
Bucură-te, că vorbirea de rău şi clevetirea le-ai nesocotit;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 12-lea

Dar şi izvor de tămăduire s-au arătat moaştele tale când s-au apropiat de Roma, că îngerul Domnului s-a arătat Aglaidei, zicând: Pe fostul tău rob, iar acum fratele şi coslujitorul nostru primeşte-l ca pe stăpânul şi odihneşte-l bine, ca să ţi se ierte păcatele tale, căci el acum cu noi în ceruri cântă împreună Celui Preaînalt: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Cântând minunile tale, Aglaida a zidit o biserică în cinstea ta, ostaşule al lui Hristos, unde a pus moaştele tale, iar ea şi-a împărţit averea la săraci, cu post şi rugăciune întru fierbinte pocăinţă a petrecut încă cincizeci de ani, apoi s-a alăturat cetei sfinţilor. De aceea, lăudând minunile tale, te mărim astfel:
Bucură-te, că sufletul ţi-ai făcut templu Celui Preaînalt;
Bucură-te, cartea minunilor scrisă de El minunat;
Bucură-te, că de moarte năprasnică pe noi ne izbăveşti;
Bucură-te, că lacrimile femeilor celor beţivi le primeşti;
Bucură-te, că pe cei căzuţi în păcate îi chemi la pocăinţă;
Bucură-te, lumina curăţiei, ce ne duce la umilinţă;
Bucură-te, că focul patimilor doar tu îl linişteşti;
Bucură-te, că întunericul păcatelor doar tu îl izgoneşti;
Bucură-te, că pe cei micuţi de ispitele lumii îi fereşti;
Bucură-te, că în a lui Hristos învăţătură pe toţi îi povăţuieşti;
Bucură-te, prea slăvit lui Hristos, cinstit din vecie;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea slăvite mucenice al lui Hristos, Bonifatie primeşte această rugăciune de la noi care, îngenunchind, tindem mâinile către tine şi-ţi aducem ţie cele de laudă; mijloceşte pentru noi la Domnul, mai cu seamă pentru fraţii noştri căzuţi în patima beţiei, vindecă-ne de patimi şi ajută-ne să punem început bun vieţii noastre, ca mântuiţi cu rugăciunile tale, să lăudăm în veci pe Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Înger luminos a stins focul chinurilor tale cu roua harului, ocrotindu-te mucenice Bonifatie, ca să nu pieri ca un păcătos cu haină murdară şi neîntors la Dumnezeu. ***Învaţă-ne să ne îmbrăcăm cu haina luminoasă a sfinţeniei şi din toată inima să-ţi cântăm aşa:***
Bucură-te, că viaţa pentru Hristos ţi-ai dat;
Bucură-te, că în suferinţe, pe El L-ai imitat;
Bucură-te, că spre Dumnezeu ochii ţi-ai aţintit;

Bucură-te, că voinţa în virtuţi o ai întărit;
Bucură-te, rob credincios al Domnului Hristos;
Bucură-te, că sfârşitul vieţii ţi-a fost sfânt şi frumos;
Bucură-te, că de Duhul Sfânt ai fost luminat;
Bucură-te, că de ispitele lumii n-ai fost înşelat;
Bucură-te, că pe vicleanul şarpe l-ai făcut de ruşine;
Bucură-te, că ceata sfinţilor s-a bucurat de tine;
Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!

Condacul 1

Alesule ostaş al lui Hristos, învrednicit de cununa slavei, cu moarte mucenicească te-ai izbăvit de moartea cea veşnică, de la întunericul păcatelor te-ai întors la lumina cea pururea fiitoare; primeşte rugăciunile aduse în cinstea ta şi ne izbăveşte din cursele vrăjmaşului celui viclean, ca să-ţi strigăm cu bucurie: ***Bucură-te, Bonifatie, mucenice mult pătimitorule!***

Apoi, se zice această Rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie pentru cei căzuţi în patima beţiei şi în alte patimi trupeşti:

Rugăciune către Sfântul mucenic Bonifatie

O, mult pătimitorule şi prea lăudate mucenice Bonifatie, a ta mijlocire o cerem; rugăciunile noastre nu le trece cu vederea, ci milostiveşte-te şi ne ascultă. Vezi pe fraţii şi pe surorile noastre (numele) căzuţi în patima beţiei, vezi că din pricina aceasta au căzut şi de la Biserica-Mamă şi mântuirea cea veşnică.

O, Sfinte mucenice Bonifatie, cu harul ce-l ai de la Dumnezeu, trezeşte-le inima şi conştiinţa, salvează-i din prăpastia păcatului şi adu-i iar la înfrânarea cea mântuitoare.

Roagă-L pe Domnul Dumnezeu, pentru care tu moarte mucenicească ai suferit, ca, iertându-ne greşelile noastre, să nu-Şi întoarcă îndurarea de la fiii Săi, ci să întărească în noi trezvia, curăţia şi înfrânarea, şi să întindă mână de ajutor celor ce au făgăduit abstinenţă de la băuturile alcoolice, să-şi poată ţine făgăduinţa dată, zi şi noapte veghind cu gândul la marele răspuns ce avem de dat la înfricoşătoarea Judecată de Apoi.

Plăcutule al lui Dumnezeu, mucenice, primeşte rugăciunile mamelor ce se roagă cu lacrimi pentru copiii lor pierduţi în ghearele beţiei, ale cinstitelor femei ce plâng pentru bărbaţii lor, ale copiilor rămaşi orfani pe urma beţiei şi ale noastre ale tutu-

ror ce ne rugăm ţie, şi să ajungă gemetele noastre împreună cu rugăciunile tale la tronul Celui Preaînalt, să ne dăruiască tuturor sănătate şi mântuire trupească şi sufletească, iar mai presus de toate, Împărăţia Sa cerească.

Păzeşte-ne de ispitirile vicleanului vrăjmaş şi de toate vicleşugurile lui, iar în ceasul trecerii noastre din viaţa aceasta, ajută-ne să trecem cu bine vămile văzduhului şi cu rugăciunile tale să scăpăm de veşnica osândă.

Roagă-L pe Domnul şi Mântuitorul nostru să ne dăruiască dragoste nefăţarnică pentru Dânsul şi Biserica Sa, credinţă statornică şi luptătoare contra vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi ai Bisericii şi neamului şi să ne acopere mila lui Dumnezeu în vecii vecilor. Amin.

Şi, apoi, se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului mucenic Bonifatie şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

****

Era în Roma o femeie oarecare cu numele Aglaida, fata unui tată slăvit, anume Acachie, care fusese mai înainte antipat al aceleiaşi cetăţi a Romei. Aceasta fiind tânără şi frumoasă la faţă, având multe averi ce-i rămăseseră de la părinţii ei şi ducând o viaţă liberă, fără bărbat legiuit, îşi petrecea zilele sale în desfrâu şi în păcate, fiind biruită de patima cea firească a neputinţei trupeşti. Ea avea la dânsa un om, ca slugă credincioasă a casei şi a toată avuţia ei, cu numele de Bonifatie, tânăr şi frumos la chip. Cu acesta vieţuia în necurăţie. Nu spre ruşi-nare se vorbeşte aceasta, căci degrabă se va spune fericita şi minunata schim-bare a acestora. Pentru că, fiind lăudaţi sfinţii lui Dumnezeu, nici păcatele lor cele mai dinainte nu se tac. Ca să se arate aceasta cum că nu toţi din tinereţe au fost buni şi drepţi, ci avându-şi firea stricată, asemenea multora, s-au săvârşit cu pocăinţa cea adevărată şi cu schimbarea cea bună, făcându-se mari prin faptele cele bune şi slăviţi cu sfinţenia, precum vom vedea. ***Ca şi noi, păcătoşi fiind, să nu deznădăjduim de mântuire, ci să ne deşteptăm către ridicarea cea grabnică, ştiind, că după pocăinţa păcatelor, putem a fi sfinţi, Dumnezeu ajutându-ne, numai noi de vom vrea.***

Cu adevărat este frumoasă această povestire, prin care se veseleşte inima şi cu urechea care aude, că mai presus de nădejde, păcătosul se face sfânt, ba încă şi mucenic al lui Hristos. Aşa şi acest ***Bonifatie, care mai înainte se tăvălea în necurăţie, ba era şi beţiv, s-a arătat apoi mărturisitor al lui Dumnezeu, viteaz nevoitor şi slăvit răbdător de chinuri. Dar în vremea vieţuirii sale, cel cu iubire de patimă, deşi slujea păcatului, avea şi oarecare fapte bune vrednice de laudă:***

către cei săraci, era milostiv, către cei străini avea dragoste şi către cei ce pătimeau în nevoi, avea durere de inimă. Pe unii cu milostivire miluindu-i, pe alţii cu dragoste odihnindu-i şi altora cu durere de inimă ajutându-le; totdeauna avea în mintea sa dorinţa ca să-şi îndrepteze cândva viaţa sa. De aceea adeseori suspina către Dumnezeu, că doar o scăpa de cursele diavolului, ca să se facă domn peste poftele şi patimile sale. Domnul însă n-a trecut cu vederea zidirea sa şi n-a lăsat pe un om ca acesta, care în parte avea şi fapte bune, să se cufunde mai mult în pofta cea rea. N-a lăsat mai mult a-şi întina cu păcatele cele necurate faptele lui cele de milostenie. Ci a binevoit şi i-a rânduit lui ca să-şi spele faptele sale cele rele, prin vărsarea chiar a sângelui său, iar cu a lui roşeală să împodobească sufletul său ca şi cu o porfiră împărătească şi cu cununa muceniciei să se încununeze. Iată cum s-a făcut aceasta:

În acea vreme era încă prigoană asupra creştinilor şi adâncul întunericului celui idolesc cuprinsese tot răsăritul, încât mulţime de credincioşi erau munciţi pentru Hristos. Atunci stăpânei sale Aglaida, i-a venit gând de mântuire şi o dorinţă foarte mare şi nebiruită a pătruns în inima ei, ca să aibă în casa sa sfinte moaşte muceniceşti. Şi întrucât socotea că din slugile sale nu este mai credincios şi mai cu sârguinţă spre a împlini acea slujbă decât Bonifatie, l-a chemat şi i-a arătat dorinţa sa. Deci, luându-l la o parte, i-a zis: ***"Ştii, frate, cu câte păcate ne-am îngreunat şi nicidecum nu ne îngrijim de cele ce vor să fie! Cum vom sta înaintea înfricoşatei judecăţi a lui Dumnezeu, unde avem să primim munci grele după faptele noastre? Eu am auzit de la un oarecare bărbat binecredincios că, dacă cineva are sfinte moaşte ale celor ce au pătimit pentru Hristos şi le cinsteşte pe cât se poate, acela mult ajutor află către mântuire şi în casa aceluia nu se mai înmulţeşte păcatul. Apoi, încă şi de răsplătire veşnică se învredniceşte, pentru că în aceeaşi fericire veşnică se va îndulci, de care se satură şi sfinţii mucenici. Şi mulţi chiar acum, după cum se spune, intră pentru Hristos în nevoinţele cele frumoase, dându-şi trupurile spre răni şi primesc cunună mucenicească. Deci, slujeşte-mi, tu, la aceasta, căci a venit vremea ca să arăţi câtă dragoste ai către mine. Mergi cu sârguinţă în părţile acelea unde se aude de prigoană şi de muncirea creştinilor şi te sârguieşte a aduce moaştele oricăror sfinţi mucenici, ca să le ţinem la noi cu cinste şi să-i zidim acelui sfânt biserică. Căci îl vom avea pe acela totdeauna nouă păzitor, ajutor şi de-a pururea mijlocitor către Dumnezeu".***

Zicând acestea, Bonifatie cu bucurie voia să săvârşească lucrul ce i se poruncea şi s-a arătat gata spre o cale ca aceea. Deci, i-a dat stăpâna sa mulţime de aur, pentru că în alt chip nu se puteau lua sfintele moaşte ale unui mucenic, dacă n-ar fi dat daruri şi mulţime de aur. Căci păgânii muncitori, văzând dragostea şi osârdia cea

mare a credincioşilor către moaştele mucenicilor, nu le dădeau în dar, ci le vindeau cu mare preţ şi multă avere câştigau ei cu acestea.

Luând Bonifatie de la stăpâna sa mulţime de aur, pe de o parte pentru răscumpărarea moaştelor muceniceşti, iar pe de alta spre a da milostenie săracilor, a pregătit şi diferite feluri de aromate, pânză curată şi toate cele ce se cuvin pentru cinstita înfăşurare a trupurilor sfinţilor. Apoi, a luat caii şi robii stăpânei sale ca tovarăşi şi a plecat la drum.

Ieşind din casă, a zis către stăpâna sa, râzând: ***"Ce va fi, doamnă, de nu voi găsi vreun mucenic acolo unde mă duc şi de vor aduce la tine trupul meu muncit pentru Hristos? Oare îl vei primi cu cinste?"***

Iar ea, râzând şi numindu-l beţiv şi păcătos, a început a-l dojeni zicând: ***"Acum nu este vreme de glumit, frate, ci de bună cucernicie. Căci trebuie în calea aceasta a te păzi cu mare grijă, de toată neorânduiala şi gluma; şi cu cinste şi cu bună credinţă să săvârşeşti toate, apoi cu blândeţe şi cu înfrânare să călătoreşti, că vezi că slujeşti moaştelor sfinţilor, de care nu suntem vrednici nu numai a ne atinge, ci nici măcar a căuta spre dânsele. Deci, mergi în pace, iar Domnul Care a primit chipul robului şi Şi-a vărsat sângele pentru noi, să trimită cu tine pe îngerul Său, neaducându-Şi aminte de păcatele noastre, ci să îndrepteze mergerea şi întoarcerea ta bine şi cu sporire bună".***

Bonifatie, punând mustrarea stăpânei sale în inima sa, a mers la drum şi cugeta în mintea sa cum se va atinge de sfintele moaşte, având mâini necurate. Deci se căia de necurăţia sa cea mai dinainte şi a început a posti, a nu mânca deloc carne şi a nu bea vin, a se ruga cu sârguinţă şi des. Astfel, încet, încet a venit întru frica lui Dumnezeu, căci frica era tatăl luării-aminte, iar luarea-aminte era maică a odihnei celei dinăuntru, care naşte ştiinţa, şi face ca sufletul să-şi vadă grozăvia sa, ca într-o oarecare apă curată şi netulburată. Aşa se nasc începuturile şi rădăcinile pocăinţei, începând de la frica lui Dumnezeu, de la luarea-aminte de sine şi de la socotirea conştiinţei sale.

Apoi s-a arătat întru dânsul dorinţa vieţii celei desăvârşite, din post, din înfrânare şi din rugăciunile cele neîncetate. După ce a ajuns în părţile Asiei şi a intrat în Tars, prea slăvita cetate a Ciliciei, în care atunci erau munciţi sfinţii, pe vremea împărăţiei lui Diocleţian şi Maximian, a lăsat pe ceilalţi robi la gazdă, cu caii, poruncindu-le să se odihnească de osteneală. Iar el singur îndată, nici praful scuturându-şi, s-a dus să vadă pe cei despre care a auzit că se muncesc; şi, venind

în privelişte, a văzut mulţime de popor adunat, care privea la muncile ce se făceau sfinţilor.

Deci a văzut pe sfinţi în multe feluri de chinuri schingiuiţi, cărora, tuturor deopotrivă, o vină le era pusă înainte: credinţa cea creştinească şi viaţa cea cu dreapă credinţă. Iar muncile cu care erau chinuiţi, nu erau deopotrivă. Unul era spânzurat cu capul în jos şi dedesubtul lui era foc aprins; altul era întins în patru părţi şi legat de patru stâlpi; altul zăcea fiind tăiat cu fierăstrăul; altul de mâinile muncitorilor, cu unelte ascuţite se zdrobea; unuia i se scoteau ochii, altuia i se tăiau mădularele; altul era înfipt în ţeapă şi ridicat de la pământ şi intra ţeapa până la grumazi, altuia i se frângeau şi i se zdrobeau oasele, iar altul era cu mâinile şi picioarele tăiate, tăvălindu-se pe pământ ca un ghem. Şi toţi aveau atâta răbdare şi atâta bărbăţie, încât pe feţele lor se arăta o veselie creştinească, duhovnicească, pentru că, fiind întăriţi cu darul lui Dumnezeu, răbdau cele nesuferite firii omeneşti.

Văzând acestea fericitul Bonifatie şi socotindu-le toate cu sârguinţă, pe de o parte minunându-se de bărbăţia mucenicilor, iar pe de alta poftind şi el cunună, s-a aprins cu totul de râvna dumnezeiască. Deci, stând în mijlocul priveliştii şi făcându-se tuturor arătat, pe mucenicii care erau douăzeci la număr îi îmbrăţişă pe câte unul, apoi a zis cu glas mare, în auzul tuturor: ***"Mare este Dumnezeul creştinilor, mare este Cel ce ajută robilor Săi şi îi întăreşte întru atâtea munci".*** Zicând acestea, se apropia de mucenici şi le săruta picioarele cu multă dragoste, iar care nu aveau picioare, le cuprindea mădularele rămase din trupurile lor şi le punea la pieptul său, numindu-i fericiţi, că în puţină vreme, răbdând acele munci cu bărbăţie, îndată vor dobândi veşnica uşurare, odihnă şi bucuria cea fără de sfârşit. Iar pentru dânsul se ruga să le fie tovarăş în acea nevoinţă şi părtaş al cununilor pe care vor să le dobândească de la Hristos, punătorul de nevoinţe.

Atunci şi-a întors tot poporul ochii spre dânsul, dar mai ales judecătorul, care şedea la judecată şi chinuia pe sfinţii răbdători. Acela, văzând un om străin şi necunoscut, întrebă: "Cine şi de unde este acesta?" Apoi, îndată porunci să-l prindă şi să-l aducă la el, întrebându-l cine este?
Iar sfântul a răspuns: ***"Sunt creştin".***

Judecătorul a vrut să ştie numele lui şi de unde este, iar el a răspuns: ***"Numele cel dintâi cu care iubesc foarte mult a mă numi, este creştin şi acum am venit aici din Roma. Iar de voieşti a-mi şti şi numele cu care m-au numit părinţii, iată: Bonifatie mă numesc".***

Iar judecătorul a zis: "Apropie-te, Bonifatie, mai înainte până nu-ţi rup trupul şi oasele şi jertfeşte zeilor, ca să-ţi mijloceşti multe bunătăţi; căci şi pe zei vei milostivi şi de muncile ce au să-ţi fie te vei izbăvi, iar de la noi cu multe daruri te vei îmbogăţi".

La acestea Bonifatie răspunse: ***"Nu se cuvine nici măcar a răspunde la aceste cuvinte ale tale; însă, zic ceea ce am zis de multe ori: sunt creştin şi numai aceasta vei auzi de la mine, iar dacă nici aceasta nu suferi a auzi, atunci fă cu mine ceea ce-ţi place".***

Judecătorul atunci a poruncit să-l dezbrace şi să-l spânzure cu capul în jos şi să-l bată tare.

A fost bătut cumplit, încât carnea a căzut de pe el, de i se vedeau oasele goale. Iar el ca şi cum n-ar fi simţit dureri, nu băga în seamă rănile ce i se făcuseră, ci îşi întorcea ochii către sfinţii mucenici şi, având pătimirea acelora pildă, se mângâia că în tovărăşia acelora s-a învrednicit a pătimi pentru Hristos.

După aceasta, poruncind muncitorului a-l slăbi puţin, îl ispitea din nou, poate îl va îndupleca: "O! Bonifatie, începuturile muncilor să-ţi fie în destul pentru sfătuirea ta, ca să-ţi alegi ce este mai bun. Ai gustat acum dureri cumplite, deci miluieşte-te acum, ticăloase şi apropiindu-te, jertfeşte zeilor, iar de nu, îndată să începi a pătimi mai mari şi mai cumplite munci".

Iar sfântul a răspuns: ***"Pentru ce îmi porunceşti a face cele necuviincioase, o! nebunule. Eu nici cu auzul nu pot răbda de pomenirea zeilor tăi şi tu îmi porunceşti să le jertfesc lor?"***

Mâniindu-se iarăşi, judecătorul a poruncit să-i bage trestii ascuţite pe sub unghiile mâinilor şi picioarelor; iar sfântul, ridicându-şi ochii şi mintea către cer, tăcea răbdând.

Apoi a poruncit să topească plumb şi să-l toarne în gura lui şi, fiind topit plumbul, sfântul, ridicându-şi mâinile în sus, se ruga, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Cel ce m-ai făcut mai tare decât muncile, fii şi acum împreună cu mine, uşurându-mi durerile, Cela ce Însuţi eşti mângâierea mea şi cu dinadinsul arată că-mi ajuţi a birui pe satana, cum şi pe acest judecător nedrept, că pentru Tine pătimesc acestea, precum Însuţi ştii".***

Zicând acestea, a rugat pe sfinţi să-i ajute, cu rugăciunile lor, ca să poată răbda acea muncă înfricoşată. Şi apropiindu-se muncitorii, i-au deschis gura cu o unealtă de fier şi i-au turnat plumbul, dar nu l-au vătămat pe sfânt.

Poporul, văzând o muncire atât de cumplită, s-a cutremurat şi, făcând zgomot, striga: "Mare eşti Dumnezeule al creştinilor! Mare eşti, Împărate Hristoase şi toţi credem în Tine, Doamne!" Strigând toţi aşa, s-au întors către o capişte idolească ce era aproape, vrând s-o risipească. Apoi strigau asupra judecătorului şi aruncau cu pietre asupra lui, vrând să-l omoare. Judecătorul, sculându-se de la locul de judecată, a fugit ruşinat la casa sa, iar pe Bonifatie a poruncit să-l ţină sub strajă.

A doua zi, încetând tulburarea poporului, judecătorul a venit din nou la judecată şi, aducând pe Sfântul Bonifatie, hulea numele lui Hristos şi batjocorea numele Lui, ca unul ce a fost răstignit. Iar sfântul, nerăbdând a auzi hulă asupra lui Dumnezeu, a răspuns cu batjocură judecătorului, bătându-şi joc de zeii săi cei fără de suflet şi ocărind orbirea lor şi nebunia celor ce se închină lor. Şi, mâniind iarăşi judecătorul, a poruncit de a fiert un cazan cu smoală şi a aruncat pe sfântul mucenic într-însul. Însă, Domnul n-a lăsat pe robul Său, căci, pogorându-se îndată îngerul, a rourat pe mucenic în acel cazan, iar smoala, vărsându-se, s-a aprins şi a ars pe mulţi din păgânii care stăteau împrejur. Sfântul a ieşit sănătos, neavând nici o vătămare de la foc şi de la smoală.

Atunci muncitorul văzând puterea lui Hristos şi temându-se ca să nu pătimească ceva rău, a poruncit să taie îndată cu sabia pe Bonifatie. Deci, luându-l pe el ostaşii, l-au scos spre ucidere. Iar sfântul, cerând vreme de rugăciune, s-a întors către răsărit şi a zis: ***"Doamne, Doamne, Dumnezeule, să mă întâmpine pe mine milele Tale şi acum fii mie ajutor ca vrăjmaşul meu să nu-mi împiedice calea văzduhului, pentru păcatele mele cele făcute întru nebunie. Primeşte sufletul meu în pace şi mă rânduieşte împreună cu cei ce şi-au vărsat sângele pentru Tine şi şi-au păzit credinţa până la sfârşit. Iar pe turma cea câştigată cu cinstitul Tău sânge, adică pe poporul Tău, Hristoase, cel de o fire cu mine, izbăveşte-l de toată necurăţia şi rătăcirea păgânească, căci bine eşti cuvântat în veci, Amin".***

Frescă de la 1547 din Mănăstirea Dionisiu, Sfântul Munte Athos, Grecia – martiriul Sfântului Bonifatie

Astfel rugându-se, şi-a plecat capul sub sabie şi a fost tăiat, dar a curs din rană sânge şi lapte. Văzând acest lucru, necredincioşii şi-au întors privirile la Hristos în număr de cinci sute cincizeci şi scuipând pe idolii cei urâcioşi, s-au creştinat. ***Astfel a fost sfârşitul Sfântului Bonifatie. Şi ceea ce a zis mai înainte stăpânei sale în glumă, atunci când pornea de acasă, s-a adeverit.***

Iar tovarăşii, robii Aglaidei, cei ce veniseră cu dânsul spre căutarea sfintelor moaşte, şedeau la gazdă, neştiind nimic din cele ce făcuse Bonifatie şi îl aşteptau. Şi văzând că nu se mai întoarce nici seara, nici toată noaptea, la fel şi a doua zi nevăzându-l, au început a cugeta despre dânsul lucruri rele (precum singuri au mărturisit mai pe urmă), căci socoteau că el s-a îmbătat undeva şi zăboveşte cu femeile desfrânate. Apoi ziceau, râzând: "Iată, Bonifatie al nostru a venit spre căutarea sfintelor moaşte". Dar văzând că nici în cealaltă noapte nu se mai întoarce la dânşii, au rămas întru nepricepere şi au început a-l căuta, umblând prin toată cetatea şi întrebând. Din întâmplare sau mai bine zis prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, au întâlnit un om, ce era fratele logofătului, care scrisese la judecată întrebările mucenicilor, cum şi răspunsurile cele de moarte asupra lor.

Şi l-au întrebat pe acela: "N-aţi văzut un om străin, care a venit pe aici?"

Iar el a zis: "Ieri a venit un străin, pătimind pentru Hristos în privelişte şi s-a osândit la moarte, tăiat fiind cu sabia. Nu ştiu de este acela pe care îl căutaţi voi, însă spuneţi, cum arăta la chip?".

Iar ei i-au dat toate câte cerea, că nu era mare de stat, cu părul galben, arătându-i şi asemănarea chipului. Acela a zis lor: "Cu adevărat acela este pe care îl căutaţi".

Dar ei nu credeau, zicând: "Nu ştii, omule, pe care căutăm noi".

Şi vorbind între dânşii, pomeneau năravurile lui Bonifatie şi râzând ziceau: "Au doară beţivul şi desfrânatul va pătimi pentru Hristos?"

Iar fratele logofătului întărea zicând: "Cu acel chip precum spuneţi voi, un om alaltăieri s-a întrebat la judecată. Dar ce vă opreşte pe voi ca să mergeţi şi să-i vedeţi trupul zăcând la locul unde este tăiat?".

Deci au mers după acel om şi ajungând la locul de ucidere, unde era strajă de ostaşi pentru ca să nu fure creştinii trupurile mucenicilor, le-a arătat pe mucenic, zicând: "Au nu este acesta pe care îl căutaţi?"

Ei, văzând trupul, l-au cunoscut şi luând capul lui care zăcea deoparte, l-au lipit de trup. Atunci l-au cunoscut că este Bonifatie, s-au mirat foarte şi s-au ruşinat de gândurile lor de rău grăite pentru dânsul şi se temeau să nu pătimească vreun rău pentru osândirea sfântului cu gândurile lor urâte şi pentru că au râs de viaţa lui, neştiind inima lui cea bună şi nici voia lui.

Apoi, căutând ei la faţa sfântului cu spaimă au văzut că sfântul câte puţin şi-a deschis ochii săi şi, privindu-i cu dragoste, le-a zâmbit şi, cu faţa luminându-se, le-a arătat că le iartă lor greşelile.

Iar ei, spăimântându-se şi mai mult, lăcrimau zicând: "Nu pomeni, robule al lui Hristos, fărădelegile noastre, căci cu nedreptate osândeam viaţa ta şi nebuneşte râdeam de tine". Apoi, dând păgânilor cinci sute de galbeni, au luat trupul şi capul Sfântului Bonifatie şi, ungându-l cu aromate, l-au înfăşurat în pânza curată care era pregătită pentru aceea şi, punându-l în raclă, s-au întors ducând pe mucenicul doamnei sale.

Când s-au apropiat de Roma, **îngerul Domnului** ***s-a arătat în vis Aglaidei, zicând: "Primeşte pe acela care odinioară ţi-a fost slugă, iar acum este frate al nostru şi împreună slujitor. Primeşte pe acela care ţi-era rob, iar acum este stăpân al tău şi de acum cu bună cinstire să îl cinsteşti, căci este păzitor al sufletului tău şi apărător al vieţii tale".***

Iar ea, deşteptându-se înspăimântată, a luat pe unii din clericii bisericii, bărbaţi cinstiţi şi au ieşit întru întimpinarea Sfântului Mucenic Bonifatie. Deci acela, pe care îl trimisese în cale ca un rob, l-a primit în casa sa, ca pe un domn al său, cu cinste şi cu multe lacrimi de bucurie. Apoi şi-a adus aminte de proorocia sfântului când a plecat la drum. Şi mulţumea lui Dumnezeu care a rânduit aşa. Căci Sfântul Bonifatie s-a făcut jertfă bine primită lui Dumnezeu, pentru păcatele sale şi ale ei. ***Apoi a zidit o biserică prealuminată, în numele Sfântului Bonifatie, într-un sat al său, care era la o depărtare de cincizeci de stadii de Roma. Acolo a dus cinstitele lui moaşte cu mare cinste, unde se săvârşeau multe minuni cu rugăciunile mucenicului, căci izvorau tămăduiri celor bolnavi, diavolii se izgoneau din oameni şi îşi câştigau cererile mulţi din cei ce se rugau la mormântul acestui sfânt.***

După aceasta, fericita Aglaida, împărţindu-şi averile sale la săraci şi scăpătaţi, s-a lepădat de lume şi a vieţuit cincisprezece ani în mare pocăinţă, a adormit întru Domnul şi s-a adăugat către Sfântul mucenic Bonifatie, fiind pusă lângă mormântul lui. Astfel, ***această doime, schimbându-şi viaţa cea mai dinainte, cu***

schimbare minunată, şi-a dobândit sfârşit bun; unul, spălându-şi păcatele cu sângele s-a învrednicit cununii muceniceşti, iar cealaltă, cu lacrimile şi cu viaţa cea aspră şi-a curăţit viaţa şi aşa s-au arătat îndreptaţi şi fără prihană înaintea lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului mucenic Bonifatie)